

achtergelaten onder gesloten omslag
-spreekende niet
-in persoon ontvanger
op

AANGEBODEN OP :
18-09-2015
NIET TE REGISTREREN
DE ONTVANGER & D'HOOGHEK.

Nr. 2715 van het arrest

Nr. 850 Corr. Folio

Nr. 2015 CO 120 van het parket (1ste aanleg : nr.: LE.66.RW.208500-11)

Nr. 2015 BC 130 van de griffie

ARREST

Het Hof van Beroep te Brussel, 15de kamer,

zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest :

In aanwezigheid van het Openbaar Ministerie de zaak van :

2141
nhif

DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR, bevoegd voor het grondgebied van de provincie Vlaams-Brabant, met burelen te 3000 Leuven, Dirk Boutsgebouw, Diestsepoort 6 bus 93,

eiser tot herstel,
vertegenwoordigd door meester Philippe Declercq, advocaat aan de balie van Leuven,

tegen :

2142
R

1) geboren te
wonende te

beklaagde,
bijgestaan door meester Wim Tobback, advocaat aan de balie van Leuven;

2143
R

2) geboren te op
wonende te

beklaagde,
die niet verschijnt noch vertegenwoordigd wordt.

*****

Beklaagd : Te _____, de eerste en de tweede, als dader of mededader overeenkomstig art. 66 SW, meermaals tussen 30 mei 2011 en 13 juli 2011, op een perceel gelegen te _____ eigendom van _____

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen hebben uitgevoerd zonder te beschikken over de nodige vergunning, en meerbepaald:

- Zoals bepaald in art. 4.2.1., 2°: het hebben ontbost van het terrein met kadastraal _____
- Zoals bepaald in art. 4.2.1., 1° a: het hebben aangelegd van een nieuwe toegangsweg over het aanpalende perceel met kadastraal _____ inclusief het dichten van een grachtje, dat zich bevond tussen perceel _____
- Zoals bepaald in art. 4.2.1., 1° c: het hebben uitgebreid van de bestaande woning dmv betonblokken _____

Met de omstandigheid dat de eerste beklagde _____ het misdrijf pleegde sedert hij door het vonnis van 8 december 2010 door de Correctionele rechtbank van Brussel, en dat kracht van gewijsde had op het ogenblik van de feiten, veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 14 maanden met 4 jaar uitstel, uit hoofde van bedreigingen met gebaren, poging afpersing in bende en met gemotoriseerd vluchtvoertuig en belaging, straf die hij niet heeft ondergaan of die niet is verjaard.

*****

Gezien het hoger beroep ingesteld op :

- 20 januari 2015 door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur en dit tegen de beide beklagden;

tegen een vonnis uitgesproken na tegenspraak wat betreft de beklagde _____ en bij verstek ten aanzien van de beklagde _____ door de buitengewone 18de kamer van de correctionele rechtbank te Leuven d.d. 7 januari 2015, dat als volgt beslist :

De rechtbank verklaart de strafvordering ontvankelijk en gegrond in de volgende mate.

De feiten onder de tweede tenlastelegging zijn niet bewezen lastens de beide beklaagden en zij worden hiervoor vrijgesproken.

De feiten onder de derde tenlastelegging zijn niet bewezen lastens de beklaagde en hij wordt hiervoor vrijgesproken.

Veroordeelt de beklaagde _____ uit hoofde van de eerste tenlastelegging tot:

- een geldboete van 100 euro x 5,5 = 550 euro of 14 dagen vervangende gevangenisstraf;
- een bijdrage van 25 euro x 6 = 150 euro;
- een vergoeding van 51,20 euro;
- de kosten : 258,94 euro (hoofdelijk met medeveroordeelde _____);

Veroordeelt de beklaagde _____ uit hoofde van de eerste en derde tenlastelegging verenigd tot:

- een geldboete van 150 euro x 5,5 = 825 euro of 14 dagen vervangende gevangenisstraf;
- een bijdrage van 25 euro x 6 = 150 euro;
- een vergoeding van 51,20 euro;
- de kosten : 258,94 euro (hoofdelijk met medeveroordeelde _____);

Wat de vordering tot herstel betreft, gebaseerd op de VCRO, uitgaande van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, wordt deze toegekend zoals hierna bepaald:

Met betrekking tot het onroerend goed, gelegen te

-De beide beklaagden worden in solidum veroordeeld tot herstel wat het feit onder de eerste tenlastelegging betreft, meer bepaald de ontboste zone op perceel _____ opnieuw te bebossen met inheems loofhout.

-De beklaagde _____ wordt veroordeeld tot herstel wat het feit onder de derde tenlastelegging betreft, meer bepaald de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein wat 'de afgebroken uitbreiding van de bestaande woning betreft door middel van betonblokken'.

De hierboven opgelegde herstelmaatregelen dienen te zijn uitgevoerd binnen een termijn van 6 maanden vanaf heden.

De stedenbouwkundig inspecteur, optredend namens het Vlaams Gewest, het college van burgemeester en schepenen te worden gemachtigd ambtshalve over te gaan tot het gevorderde herstel indien de beklaagden in gebreke blijven, dit op kosten van de respectievelijke beklaagden met toepassing van artikel 6.1.46. VCRO.

De rechtbank beveelt overeenkomstig artikel 6.2.1 VCRO dat deze beslissing op de kant van de overgeschreven dagvaarding of van het overgeschreven exploit ingeschreven wordt op de wijze, bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet. Bij gebrek aan overschrijving, vermeld in het eerste lid, dient deze beslissing ingeschreven op de kant van de overschrijving van de titel van verkrijging.

De rechtbank beveelt tot slot overeenkomstig artikel 6.2.2 VCRO dat deze beslissing wordt ingeschreven in het vergunningenregister van de gemeente waar het onroerend goed gelegen is, m.n. te

*****

Gehoord het verslag van voorzitter Papen.

Gehoord de eiser tot herstel in zijn middelen, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Declercq.

Gehoord de beklaagde in zijn middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Tobback.

Gezien de conclusies en stukken van partijen.

*****

De heer _____ is ter zitting van het hof van 15 juni 2015 waarop de zaak behandeld werd niet verschenen, hoewel regelmatig gedagvaard.

Het hoger beroep werd regelmatig naar vorm en tijdig ingesteld.

Het hoger beroep van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, in zoverre gerichte tegen de strafrechtelijke beschikkingen van het bestreden vonnis, is niet ontvankelijk bij gebreke aan belang.

Door het hoger beroep van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur is het hof enkel gevat met de herstelvorderingen zoals omschreven in diens conclusie, neergelegd ter zitting van het hof d.d. 15 juni 2015.

De dagvaarding werd overgeschreven op het hypotheekkantoor te Leuven II op 28 februari 2014.

Op 21 februari 2013 werd door de Hoge Raad voor Handhavingsbeleid een positief advies verleend nopens de herstelvorderingen zodat aan deze ontvankelijkheidsvoorwaarde voldaan werd.

De herstelvorderingen werden tijdig ingesteld, samen met een ontvankelijke strafvordering voor de vonnisrechter gebracht, zodat het hof bevoegd is daarover uitspraak te doen.

De onroerende goederen waarop de tenlasteleggingen betrekking hebben, zijn gelegen in natuurgebied volgens het gewestplan _____ (K.B. 7 november 1978).

De materialiteit van het feit van de tenlastelegging wat de ontbossing betreft werd door de beklaagden niet betwist in hun respectieve verklaringen: de bomen werden door beiden gekapt met behulp van de kraan van _____ en dit zonder de vereiste kapvergunning.

Beiden riepen reeds voor de eerste rechter in dat zij dit deden met goede bedoelingen nu die enkele bomen ziek en rot waren en zij verdere ongevallen wensten te voorkomen, feit dat niet alleen geen afbreuk doet aan hun schuld maar dat ook uit geen enkel objectief element in het strafdossier blijkt zodat hun stelling desomtrent niet geloofwaardig wordt gemaakt.

Terecht oordeelde de eerste rechter op grond van de motieven in het bestreden vonnis uiteengezet, die beaamd worden door het hof, dat het niet om enkele bomen ging maar dat er inzake wel degelijk sprake is van een ontbossing in de zin van voormeld artikel.

Vernits aldus door voormeld misdrijf schade aan de ruimtelijke ordening werd verricht, komt het gepast voor de herstelvordering nopens het opnieuw bebossen van het onroerend goed gelegen aan de _____ met perceelnummers _____

gegrond te verklaren zoals hierna bepaald.

Dit onvergund ontbossen maakt een inbreuk uit op artikel 4.2.1.,§1, 2° VCRO dat in oorzakelijk verband staat met de vastgestelde schade, waarvan het herstel dient bevolen te worden nu uit geen enkel element blijkt dat het herstel werd uitgevoerd of een toelating tot regularisatie werd bekomen.

De door de heer [naam] voorgebrachte foto's van "aangeplante bomen" bewijst geenszins dat dit bomen betreft, aangeplant op het kwestieuze terrein, noch dat de aanplanting geschiedde zoals gevorderd door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur.

Het hof verwijst naar de wettelijke bepalingen desomtrent, meer bepaald artikel 6.1.45 VCRO en stelt vast dat de beklaagde niet overging tot verwittiging van de overheid van het eventueel door hem uitgevoerde vrijwillig herstel wat de bomen betreft en dat er geen proces-verbaal van vaststelling van de uitvoering van het herstel voorligt. Integendeel blijkt uit een proces-verbaal van 12 november 2014 dat nog geen enkele herstellvordering volledig werd uitgevoerd op dat ogenblik.

Terecht heeft de eerste rechter het tweede onderdeel van de tenlastelegging, meer bepaald het aanleggen van een nieuwe toegangsweg over het perceel [naam] en het dichten van het grachtje dat zich bevond tussen perceel nummers [naam] niet bewezen verklaard in hoofde van de beide beklaagden.

Uit geen enkel objectief element van het strafdossier blijkt dat de beklaagde [naam] op enige wijze verbonden kan worden aan dit feit nu hij geenszins eigenaar van het onroerend goed blijkt te zijn noch enige handeling zou gesteld hebben met betrekking tot dit onderdeel van de tenlastelegging.

Uit het proces-verbaal van vaststelling van 8 juli 2011 blijkt dat de bevoegde inspecteur op 1 juli 2011 voormelde vaststellingen deed die gelden tot het bewijs van het tegendeel conform art. 6.1.5 VCRO.

Uit de bij het verslag van de landmeter [naam] van 26 mei 2014 gevoegde foto's blijkt dat de inbuizing van de gracht reeds bestond in 2011 op het ogenblik dat deze landmeter op verzoek van de notaris, naar aanleiding van de openbare verkoop van het onroerend goed, de nodige vaststellingen deed.

Het hof is aldus van oordeel dat het bewijs van het tegendeel geleverd werd en dat deze situatie al bestond vooraleer de beklaagde in mei 2011 het onroerend goed aankocht.

Het feit dat de beklaagde [naam] verklaarde dat hij afval van pannen dumpte in deze gracht om modder te vermijden, is niet voldoende teneinde het misdrijf van voormelde tenlastelegging bewezen te verklaren in zijnen hoofde nu dit feit op zich geen aanmerkelijke reliëfwijziging inhoudt zoals bedoeld in art. 4.2.1. §1, 4° VCRO.

Ten onrechte stelt de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur dat, wat dit onderdeel van de tenlastelegging betreft, zelfs indien het oprichtingsmisdrijf inzake niet bewezen is in hoofde van de beklaagden, het instandhoudingsmisdrijf in hunner hoofde wel bewezen dient verklaard te worden.

Dit laatste feit zit niet vervat in het oorspronkelijke ten laste gelegde feit en de herkwalficatie aldus naar dit instandhoudingsmisdrijf is niet mogelijk om die reden.

Het misdrijf van het derde onderdeel van de tenlastelegging, meer bepaald de uitbreiding van de bestaande woning door middel van betonblokken zonder voorafgaande vergunning, staat vast in hoofde van de beklaagde nu dit blijkt uit de vaststellingen van het strafdossier, hetgeen overigens niet ontkend werd door deze beklaagde.

Uit geen enkel element uit het strafdossier blijkt daarentegen dat de genaamde enig aandeel heeft in dit feit van de tenlastelegging. Uit geen enkel stuk (ook niet de eigendomstitel van het onroerend goed die niet in zijn geheel werd voorgebracht door) blijkt dat hij eigenaar is noch dat hij meegeholpen heeft aan deze werken.

Volgens de beklaagde is dit onderdeel van de herstellvordering achterhaald nu de betonblokken van de uitbreiding zouden zijn afgebroken.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert echter als herstel voor dit misdrijf hoofdzakelijk het verwijderen van de "in opbouw zijnde woning/chalet" (inclusief vloerplaten en fundamenteen), het opvullen van zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein binnen de zes maanden na de uitspraak en onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag vertraging per persoon met dien verstande dat de toegekende termijn geen dwangsomtermijn is overeenkomstig art. 1385 bis Ger.W.

Vooreerst werpt de beklaagde hier tegen op dat er op heden nog niet tot de beoordeling kan worden overgegaan van deze herstellvordering omdat er nog een procedure loopt bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, strekkende tot vernietiging van de weigering van de tweede regularisatieaanvraag.

De vraag om herstel van de plaats in de vorige toestand behoudt haar voorwerp zolang de abusieve gevolgen van het misdrijf blijven bestaan, d.w.z. zolang het herstel niet uitgevoerd werd of zolang een toelating tot regularisatie niet werd bekomen. Zolang niet vrijwillig is hersteld of de regularisatie niet is geschied, kan het bevoegde bestuur het herstel vorderen en moet de rechter het gevorderde herstel, zo wettig, bevelen (Cass., 27 maart 2001, R.W. 2002-2003, 377).

Aldus gaat het hof wel degelijk over tot de beoordeling van de gevorderde herstelmaatregel inzake en dient het geenszins de uitspraak in de procedure hangende voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen af te wachten.

Het Hof van Cassatie heeft er reeds op gewezen dat de rechter verplicht is het herstel te bevelen voor zover dit noodzakelijk is om de gevolgen van de overtreding te doen verdwijnen en dat hieruit volgt dat de maatregel van het herstellen van de plaats in de vorige staat niet noodzakelijk inhoudt dat de plaats moet worden hersteld in een materiële toestand die identiek is aan de toestand die vóór de bouwovertreiding bestond.

Het herstellen van de plaats in de vorige toestand kan dus ook inhouden dat de illegale constructie volledig of gedeeltelijk wordt afgebroken, zonder dat de constructie die vóór de bouwovertreiding op die plaats stond, wordt heropgericht, en dat al het sloopmateriaal van het terrein wordt verwijderd.

(zie Cass. 4 april 2000, www.cass.be, rolnr. P980697N; Cass. 5 juni 2001, www.cass.be, rolnr. P991455N; Cass. 18 december 2001, www.cass.be rolnr. P991548N; Cass., 15 januari 2013, *T.M.R.* 2013, afl. 3, 336).

Een zelfde redenering kan worden gevolgd bij een uitbreiding van een reeds aanwezige constructie, waarvan het behoud zich als dusdanig niet opdringt in het belang van de goede ruimtelijke ordening en die zelf via het plegen van een bouw misdrijf tot stand is gekomen, en dit om het terrein in overeenstemming te brengen met zijn bestemming of zijn omgeving (zie Vansant P., *De herstelmaatregelen*, Zakboekje Ruimtelijke Ordening 2013, Kluwer 2013, p.772).

Het herstel in de vorige staat strekt immers tot het herstel van de niet-wederrechtelijke staat, het herstel van de legaliteit.

Uit de foto's en de omschrijving in de betrokken processen-verbaal blijkt dat er zich op het kwestieuze perceel, meer bepaald op het perceel met kadastrale nummer op het ogenblik van de gedane vaststellingen een gebouw bevond dat voorheen dienstig was als woning en dat zich in dergelijke staat bevond dat het de functie van woning niet meer kon vervullen en dus geen woning meer was.

De beklaagde heeft tot twee maal toe een regularisatievergunning voor het "verbouwen van een bungalow en het slopen van een garage en bijgebouw" aangevraagd die telkens geweigerd werd wegens het onvergund karakter van het bestaande gebouw.

Teneinde het wettelijk karakter van het overblijvend gebouw (te lezen als na verwijdering van de uitbreiding) aan te tonen, beroept de beklaagde zich hier op het vermoeden van vergunning wat de woning betreft. Daarvoor verwijst deze beklaagde naar het feit dat de Bestendige Deputatie aanvaard heeft dat de woonfunctie van het goed geen enkel probleem stelde nu uit navraag bij de gemeente is gebleken dat minstens vanaf 1977 continu bewoning is gekend tot 2003, hetzij een periode van meer dan 25 jaar, waarbij de bewoning duidelijk aanvang nam vóór de inwerkingtreding van het gewestplan.

Teneinde zich te kunnen beroepen op het onweerlegbaar of weerlegbaar vermoeden van vergunning van dit gebouw, nadat de uitbreiding zou zijn verwijderd, dient de beklaagde minstens aan te tonen dat de dan overblijvende staat van het goed ook deze is die er was vóór de inwerkingtreding van het gewestplan d.d. 1978, hetgeen op generlei wijze wordt aangetoond.

Daarvoor dient hij geenszins het vermoeden van vergunning van de woonfunctie aan te tonen zoals hij tracht te doen.

Hetgeen wel blijkt uit het strafdossier is het feit dat er op 17 juli 1975 een vergunning werd afgeleverd voor een bergplaats, waarvan het bouwen blijkbaar volgens het kadaster beëindigd werd in 1979. Hoe deze werd ingeplant noch de omvang van deze bergplaats blijkt uit enig document.

Het staat vast dat deze inbreuk een misdrijf betreft dat bestaat uit het verrichten van handelingen in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen en dat daarvan niet op geldige wijze is afgeweken of kan afgeweken worden.

Art. 6.1.41 §1, 1° voorziet dan in drie mogelijkheden:

- het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdig gebruik;
- de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken, zo dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen;
- het betalen van een meerwaarde die het goed verkregen heeft door het misdrijf, indien het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening.

Het hof moet overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM nagaan of de vordering van de stedenbouwkundige inspecteur om de bebossing met inheems loofhout en de afbraak te vorderen, uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen en moet de vordering die gebaseerd is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten.

Het hof is van oordeel, in acht genomen de door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur aangehaalde motieven, zoals hierna aangehaald, dat deze herstellvorderingen niet steunen op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Deze vorderingen zijn toereikend gemotiveerd door de juridische vaststelling dat :

- het goed gelegen is in natuurgebied en er geen sprake is van een geldige afwijking op deze voorschriften daar ze gebeurd zijn in functie van residentiële bewoning;
- de regularisatie van de uitgevoerde werken tevens werd geweigerd;
- door de gepleegde inbreuken een illegale situatie is ontstaan, die de plaatselijke ordening aantast;

- er sprake is van een onafgewerkte constructie: deze was nog niet winddicht en evenmin binnenin afgewerkt; door het onafgewerkt karakter heeft het actuele gebouw in deze omgeving, die beschermd is als natuurgebied, een niet aanvaardbaar storend ruimtelijk impact, waaraan enkel een einde kan gesteld worden door voormeld herstel;
- het geen zin heeft dergelijke constructie in de staat waarin ze zich thans bevindt op deze plaats verder voor de eeuwigheid te blijven gedogen daar ze een smet in het landschap vormt; vanuit het standpunt van de goede ruimtelijke ordening is het ongewenst dat een dergelijke situatie waarbij de beoogde bestemmingen niet kunnen worden gerealiseerd, zouden blijven bestaan;
- de in opbouw zijnde constructie een zeer dominant element vormt in de groene open omgeving waarbinnen ze gelegen is; hierdoor zorgt het afgewerkte gebouw voor een ernstige visuele hinder en voor een smet in dit natuurgebied;
- het ontbossen van het perceel voor een onmiddellijk en nefast verlies aan groenoppervlakte binnen dit natuurgebied zorgt;
- deze aantasting niet, minstens niet manifest, kan worden opgeheven door het uitvoeren van bouw- of aanpassingswerken nu er geen voorafgaande stedenbouwkundige vergunning is waaraan de illegale situatie kan worden aangepast;
- de gedeeltelijke verwijdering van de woning de plaatselijke ruimtelijke ordening niet dient;
- binnen de door de decreetgever in artikel 6.1.41.§1,1° VCRO bepaalde grenzen bijgevolg geen minder ingrijpende en wettelijke toegelaten maatregel dan het herstel in de vorige staat mogelijk is, zodat een afweging tussen de baten van deze maatregel voor het algemeen belang enerzijds en de last die er voor de overtreder uit voortvloeit anderzijds, niet aan de orde is.

Het uitvoeren van bouw-of aanpassingswerken zou aldus kennelijk niet volstaan om de plaatselijke ordening te herstellen en het betalen van een meerwaarde komt niet in aanmerking nu het bewezen misdrijf niet kennelijk verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening.

Evenmin is de gevorderde herstellvordering kennelijk onredelijk nu geen enkel weldenkend bestuur met die toepasselijke wetgeving een ander herstel zou hebben gevorderd of met andere woorden is het bestuur in redelijkheid kunnen komen tot de beslissing om deze wijze van herstel te vorderen inzake de afbraak van het gebouw en de aanplanting van de bomen.

Deze herstellvorderingen staan in verhouding met de ernst van de overtreding. Er is dan ook geen reden om deze vorderingen tot herstel zonder gevolg te laten.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door de uitvoering van de gevorderde werken weegt op tegen de last die er voor de overtreder uit voortvloeit.

Tot de herstellvorderingen werd aldus beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële voorschriften. Het blijkt niet dat deze vorderingen werden genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of zorgvuldigheidsbeginsel.

Het belang dat de gevolgen van het herstel voor de beklaagde kan hebben, doet geen afbreuk aan de interne wettigheid van deze herstellvorderingen.

Het zijn evenmin elementen die de herstellvorderingen zouden aantasten door machtsoverschrijding of machtsafwending.

Zij strookt met de wet.

Ten onrechte heeft de eerste rechter de beide beklaagden "in solidum" veroordeeld tot het uitvoeren van de herstelmaatregel met betrekking tot de nieuwe bebossing met inheems loofhout: tot deze herstellvordering dienen de beklaagden hoofdelijk te worden veroordeeld nu deze "teruggave herstellvordering" bij toepassing van art. 50 Sw. hoofdelijk dient te geschieden.

Naast de machtiging tot ambtshalve herstel door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur dient dit tevens ambtshalve door het hof toegekend te worden aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente _____ zoals voorzien in art. 6.1.46, eerste lid VCRO.

Dit artikel verplicht het hof om, nadat het een vordering van de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen tot herstel van de plaats in de vorige staat heeft ingewilligd, zowel de stedenbouwkundige inspecteur als het college van burgemeester en schepenen te machtigen ambtshalve in de uitvoering ervan te voorzien.

De gevorderde dwangsom per dag vertraging per persoon wordt opgelegd nu uit de behandeling van de zaak en het strafdossier blijkt dat er reden is om aan te nemen dat zij niet vrijwillig zullen overgaan tot dat herstel.

De op te leggen dwangsom moet hen er toe aanzetten het rechterlijk bevel effectief uit te voeren of te doen uitvoeren binnen de in functie van de omvang van het herstel hierna bepaalde termijn.

De termijn van ZES MAANDEN voor de uitvoering van het bevolen herstel komt gepast voor rekening houdend met de aard van de kwestieuze uit te voeren werken.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

**RECHTSPREKEND BIJ VERSTEK t.a.v. de beklaagde
de overige partijen;**

en NA TEGENSPRAAK t.a.v.

Gelet op de in het bestreden vonnis door de eerste rechter aangehaalde wetsartikelen;

alsook de artikelen:

- 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
- 186, 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering;
- 84 Hypotheekwet;
- 6.1.46 en 6.2.2 2de lid V.C.R.O.;

Verklaart het hoger beroep van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, in zoverre gerichte tegen de strafrechtelijke beschikkingen van het bestreden vonnis, niet ontvankelijk;

Verklaart het hoger beroep voor het overige ontvankelijk.

Doet het bestreden vonnis teniet en opnieuw rechtsprekend:

Verklaart de herstellvordering met betrekking tot het verwijderen van de aangelegde toegangsweg niet gegrond.

Verklaart de herstellvorderingen voor het overige gegrond als volgt:

Veroordeelt _____ en _____ hoofdelijk tot het uitvoeren van de herstellvordering met betrekking tot de ontbossing, meer bepaald :

beveelt het herstel in de oorspronkelijke staat op het perceel gelegen te _____ aan de _____ kadastraal gekend onder _____ door de ontboste zone opnieuw te bebossen met inheems loofhout binnen een termijn van ZES MAANDEN en dit onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag vertraging per persoon met dien verstande dat de toegekende termijn geen dwangsomtermijn is in de zin van art. 1385bis Ger.W.;

Veroordeelt _____ tot het uitvoeren van de herstellvordering met betrekking tot het gebouw, meer bepaald beveelt het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand op het perceel gelegen te _____ aan de _____ kadastraal gekend onder _____ door het verwijderen van de chalet/woning (inclusief eventuele vloerplaten en fundamenten) en het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en het verwijderen van de afbraakmaterialen van het terrein binnen een termijn van ZES MAANDEN en dit onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag vertraging met dien verstande dat de toegekende termijn geen dwangsomtermijn is in de zin van art. 1385bis Ger.W.;

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente _____, in geval het arrest niet

vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, zelf in de uitvoering ervan kan voorzien overeenkomstig hetgeen bepaald is in artikel 6.1.46 VCRO;
Verstaat dat deze eindbeslissing op de kant van de overgeschreven dagvaarding ingeschreven wordt op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet (art. 6.2.1. tweede lid VCRO);

Zegt voor recht dat dit arrest zal worden ingeschreven in het register van de vergunningen van de gemeente _____ overeenkomstig art. 6.2.2 tweede lid VCRO.

Veroordeelt de beklaagden in de kosten van beide aanleggen, in het totaal begroot op 258,94 euro in eerste aanleg en op 143,53 euro in graad van hoger beroep, alsook tot de kosten van kantmelding van de gewezen eindbeslissing op het overgeschreven exploit, als volgt:

- beiden hoofdelijk tot de helft;
- beklagde _____ tot de overige helft.

Aldus gevonnist door :

- mevrouw A. Papen,
- de heer P. Soetaert,
- mevrouw V. Aelbrecht,

raadsheer d.d. voorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

magistraten van de 15de kamer van het hof van beroep te Brussel die aan de beraadslaging hebben deelgenomen en het beraad hebben beëindigd,

Aelbrecht

Soetaert

Papen

en uitgesproken door de voorzitter, mevrouw A. Papen, in openbare terechtzitting van **15 september 2015**, waar aanwezig waren :

- mevrouw A. Papen,
- de heer M. Verbelen,
- de heer Th. Gillioen,

raadsheer d.d. voorzitter,
advocaat-generaal,
griffier,

Gillioen

Papen